ADEVĂRUL ÎNNĂSCUT

CAPITOLUL V -TANTRA SUPREMA INTELEGERE OSHO

Cântecul continuă:

„Practicand mantra şi paramitra, instrucţiunile din sutre, şi preceptele şi învăţăturile diferitelor şcoli şi scripturi, ***acestea nu conduc la realizarea adevărului nenăscut.***

Pentru că dacă mintea este plină de dorinţe, ea doar ascunde lumina.

Cel care urmează preceptele tantrice şi totuşi mai are prejudecăţi, trădează spiritul din samaya.

încetează toate activităţile, abandonează toate dorinţele, lasă gândurile să se ridice şi să coboare precum valurile oceanului.

Cel care nu se identifică niciodată cu efemerul şi transcende contrariile, respectă preceptele tantrice.

Cel care abandonează dorinţele şi experimentează ***adevărata detaşare spirituală,*** *percepe sensul real al scripturilor."*

ATITUDINEA TANTRICĂ este chiar fiinţa lui Tilopa.

Mai întâi trebuie înţeles ce este atitudinea tantrică şi doar atunci se poate înţelege ceea ce vrea să spună Tilopa.

- *Primul lucru* este că aceasta **nu este propriu-zis o atitudine,** deoarece tantra priveşte viaţa cu o viziune totală. Ea nu are o atitudine specială, prin care priveşte viaţa. Ea nu are nici un fel de concepte, nu este o filozofie. Nu este nici măcar o religie, o teologie. Ea nu crede în cuvinte, teorii, doctrine.

Tantra vrea să privească viaţa fară nici un fel de filozofie, fără nici o teorie, fără nici o teologie.

Vrea să privească viaţa aşa cum este, **fără să folosească concepte**, deoarece aceastea distorsioncază realitatea. Astfel, mintea nu va mai proiecta imagini false - şi vei fi capabil să cunoşti Adevărul.

Tantra evită mintea şi stă faţă în faţă cu viaţa, fără să filozofeze: "Asta este bine, asta este rău"; **doar conştientizează ceea ce este**. Deci este dificil de spus că este o atitudine - de fapt este o non-atitudine.

- *Al doilea lucru* ce trebuie ţinut minte este faptul că tantra spune "da" total: elimină orice prejudecată. **In vocabularul ei nu există cuvântul "nu"** . Nu există nici un fel de negaţie. Ea nu spune niciodată "nu **deoarece prin negaţie începe lupta,,** prin

acest „nu" devii ego. In momentul in care spui "nu" ai devenit deja ego-ul; in interior a pornit un conflict, acum eşti in război.

Tantra iubeşte, iubeşte necondiţionat.

Nu spune niciodata “nu", orice ar fi, deoarece totul face parte din întreg şi orice lucru îşi are propriul său loc în întreg - acesta nu poate exista dacă ceva lipseşte din el. Se spune că, **chiar dacă şi o picătură de apă lipseşte, întreaga existenţă va fi însetată.**

Rupi o floare din grădină şi ai rupt ceva din întreaga existenţă. Dacă faci rău unei flori răneşti milioane de stele - deoarece totul este strâns legat, totul este în interdependenţă. întregul există ca un întreg organic şi nu ca ceva mecanic.

Deci tantra spune "da" în mod necondiţionat. **Nu a existat niciodată o altă viziune asupra vieţii care să spună “da" fără condiţii - simplu “da”.**

“Nu”-ul dispare; acesta dispare chiar din fiinţa ta. Cum ai mai putea lupta atunci când nu mai există nici un “nu"? Cum ai mai putea să te afli în război? Atunci doar curgi odată cu viaţa. Doar te topeşti şi te contopeşti.

Devii unul. Acolo nu mai există nici un fel de limite.

“Nu"-ul creează limitele. “Nu”- ul este limita din jurul tău. Ori de câte ori spui nu, priveşte - imediat se închide ceva. Ori de câte ori spui “da", fiinţa ta se deschide. Adevăratul ateist este cel care spune mereu “nu" vieţii; negarea lui Dumnezeu este doar simbolică.

Poţi crede în Dumnezeu, dar dacă spui “nu” la orice, credinţa ta nu are nici o valoare, Dumnezeul tău nu este decât un hocus-pocus - deoarece doar un “da” total poate crea deschiderea de a-l cunoaşte pe Dumnezeu.

Când spui existenţei un “da” total, brusc întreaga existenţă este transformată; atunci acolo nu vor mai exista roci, copaci, persoane, râuri, munţi - brusc totul devine unul şi această unicitate, această unitate este Dumnezeu.

Un teist real este cel care spune “da" existenţei; nu numai lui Dumnezeu... pentru că mintea este foarte şmecheră. **Cum ai putea să spui “da” lui Dumnezeu şi nu lumii.** Acest lucru s-a şi întâmplat. Milioane de oameni şi-au irosit sute de vieţi tocmai din această cauză.

Ei spun “da” lui Dumnezeu, şi “nu” vieţii. De fapt, ei cred că nu îi poţi spune “da" lui Dumnezeu, *dacă mai întâi nu ai negat viaţa*. Creează o diviziune: neagă lumea pentru a-l accepta pe Dumnezeu. Dar o acceptare ce se bazează pe o negaţie nu este o acceptare. Este ceva fals. Este doar o pretenţie.

Cum poţi accepta Creatorul fără ca să îi accepţi creaţia? Dacă spui nu creaţiei, atunci cum poţi spune „da” Creatorului? Ei sunt una. Creatorul şi creaţia nu sunt două

lucruri; Creatorul este creaţia şi mai mult decât atât. De fapt, **nu există nici o diviziune între Creator şi creaţie, aceasta este un proces continuu de creativitate.**

La un pol creativitatea arată ca fiind Creatorul; la celălalt pol ea arată ca fiind creaţia - dar ele sunt poli ai aceluiaşi fenomen.

Tantra spune că dacă accepţi, atunci doar spui un "da" pe care nu îl mai ascunzi după un “nu”.

Toate religiile au făcut acest lucru: ele spun "da” lui Dumnezeu şi "nu” lumii; şi acestea neagă lumea în mod forţat, astfel ca "da”-ul lor să devină mai puternic. Mulţi aşa-zişi sfinţi au spus: "*Doamne, noi te acceptăm pe tine, dar nu îţi acceptăm lumea ta.”*

Insă ce fel de acceptare este asta? Este aceasta o acceptare? In acest mod nu faci altceva **decât să alegi**. Acum diseci existenţa în două. Tu te pui deasupra lui Dumnezeu, atunci când spui: "Asta o acceptăm şi aia o negăm”.

Cel ce renunţă nu este o persoană religioasă.

La început acumula lucruri materiale şi atenţia îi era îndreptată spre lume. Acum renunţă, dar atenţia sa este din nou îndreptată spre lume, rămânând în continuare un egoist. Ego-ul are căile sale subtile pentru a se satisface şi pentru a ieşi mereu la iveală. EI revine iarăşi şi iarăşi - în spirală - cu o nouă faţă, cu o nouă culoare.

S-a întâmplat odată să stau într-un sat şi Mulla Nasruddin a venit în vizită la mine. In acele zile el locuia în New Delhi şi era atât de mândru de capitala unde locuia încât nu mai vedea altceva. L-am dus la micul fort din sat şi el a spus: "Ce! Tu numeşti acesta un fort? Ar trebui să vii la New Delhi să vezi "Red Fort", ăsta nu este nimic”.

L-am dus la râu şi mi-a spus: "Ce! Tu numeşti ăsta un râu? Nu am văzut niciodată în viaţa mea un râu atât de mic şi de neînsemnat”. Şi la fel a făcut peste tot unde l-am dus.

Apoi s-a lăsat noaptea, a apărut luna şi am crezut că acum nu va mai aduce în discuţie nimic despre măreţia capitalei şi neimportanţa acelui sat. Dar nu, m-am înşelat. Era o seară liniştită şi minunată şi apoi a răsărit luna - foarte mare, pur şi simplu suberbă. M-am uitat la Nasruddin şi am spus: "Priveşte! Ce lună mare."

El s-a uitat la lună, a dat din umeri şi a spus: "Nu e rea pentru un sat atât de mic”

Aceasta este mintea: persistă, apare mereu în spirale - mereu şi mereu acelaşi lucru. **Poţi renunţa la lume. dar prin asta nu vei ieşi în afara ei; vei rămâne foarte lumesc.**

Şi dacă vrei să cercetezi mai îndeaproape acest fapt, du-te la călugării indieni, Ia sadhu; deşi ei susţin că au renunţat la lume, rămân foarte lumeşti, sunt foarte înrădăcinaţi în lume. Au renunţat la totul, dar atenţia lor este îndreptată tot spre lume,

atenţia lor este îndreptată asupra renunţării, atenţia este centrată, este orientată spre ego. Ei cred că prin renunţare pot fi mai aproape de Dumnezeu.

NU! Nimeni nu a ajuns vreodată la Dumnezeu negând totul în afara sa.

Viziunea tantrei este următoarea:

“Doar spune "da”. Spune "da” la orice.

Nu este nevoie să lupţi, nu este nevoie nici măcar să înoţi - doar pluteşti odată eu curentul. Râul curge singur şi totul ajunge in final la ocean. Tu doar pur şi simplu nu creezi nici un fel de obstacole, nu forţezi râul, ci doar curgi odată cu el.”

Această curgere, această plutire, această relaxare în el, aceasta este tantra. Dacă poţi spune “da”, vei experimenta o stare de pace foarte profundă. Dacă spui “da”, cum vei mai putea să te plângi? Cum mai poţi fi suferind? Atunci totul este aşa cum trebuie să fie. Nu lupţi, nu negi - doar accepţi. Şi ţine minte, această acceptare este diferită de acceptarea obişnuită.

În mod normal, o persoană acceptă o situaţie atunci când se simte neputincios; dar aceasta este o falsă acceptare, care nu te va conduce nicăieri.

“Nu se poate face nimic, atunci accepţi orice ca să salvezi aparenţele.”

Acceptarea tantrică nu este de acest gen, ci ea apare dintr-un sentiment de **suprasatisfacţie, dintr-o mulţumire profundă** - nu dintr-un sentiment de neajutorare sau de frustrare. Ea apare atunci când nu mai spui nu - răsare brusc la suprafaţă. Întreaga ta fiinţă devine doar o mulţumire profundă.

Această acceptare are o frumuseţe a sa: ea nu este forţată; tu nu ai practicat ceva pentru a o avea. Dacă practici, va fi falsă, va fi o ipocrizie.

Dacă practici vei fi împărţit în două: în exterior va exista acceptarea; adânc înăuntru va fi negarea, clocotirea. Adânc înăuntru vei fi gata să explodezi în orice moment. Doar la suprafaţă vei pretinde că totul este în regulă.

Acceptarea tantrei este **totală**, aceasta nu te divizează.

Toate religiile din lume, cu excepţia tantrei, au creat personalităţi fragmentate, divizate. Toate religiile din lume, cu excepţia tantrei, au creat schizofrenie. Acestea te divid. Ele creează în tine ceva bun şi ceva rău şi îţi spun că **trebuie amplificat ceea ce este bun şi negat ceea ce este rău.** Necuratul trebuie negat şi Dumnezeu acceptat. Ele creează în tine o luptă, o ruptură.

Atunci te vei simţi mereu vinovat, deoarece poţi oare să distrugi o parte organică din tine?

O poţi numi rea, o poţi numi în multe feluri - asta nu contează. Cum o poţi distruge? Nu ai creat-o tu. Doar ai găsit-o, ţi-a fost dată. Furia este acolo, sexul este acolo, lăcomia este acolo - nu tu le-ai creat; ele sunt fapte ale vieţii, la fel cum sunt

mâinile şi ochii tăi. Le poţi denumi cum doreşti, urâte, rele, frumoase, dar nu le poţi ucide.

Nu poate fi distrus nimic din existenţă, nimic nu poate fi ucis. Tantra spune că este posibilă o **transformare**, dar distrugere nu. Şi **transformarea nu poate apărea decât atunci când îţi accepţi toată fiinţa.** Atunci totul revine la normal; atunci furia este sublimată, lăcomia este eliminată.

Fără să încerci să tai nimic din fiinţa ta, **întreaga fiinţă se rearanjează singură.** Dacă accepţi şi spui da, apare un rearanjament şi acolo unde înainte era numai zgomot, acum este armonie.

Ce diferenţă este între armonie şi zgomot?

Sunt aceleaşi unde sonore, doar rearanjate într-un mod diferit.

Intr-un zgomot nu există nici un fel de centru, însă notele sunt aceleaşi. Un nebun ce cântă la pian; notele sunt la fel, sunetul este acelaşi, dar acolo nu este nici un centru. Dacă **unui zgomot îi poţi da un centru** acesta devine muzică, atunci el **converge spre un centru** şi totul devine organic.

Dacă un nebun cântă la pian, fiecare notă este separată, individuală; nu sunt produse decât o mulţime de note şi nu o melodie. Iar când la acelaşi pian cântă un muzician, totul se schimbă: acum aceleaşi note revin

într-un model, aceleaşi note se **unesc într-o unitate organică,** acum ele au un centru. Nu mai sunt dezordonate, acum sunt ca o **familie;** o iubire profundă le uneşte - acum ele sunt una.

Aceasta este întreaga artă: **să aduci notele într-un fenomen al iubirii** - şi ele devin armonioase.

Tantra spune că aşa cum eşti în acest moment, nu eşti altceva decât un zgomot. Nu este nimic rău în asta - pur şi simplu nu ai un centru. Odată ce ai un centru, totul revine la normal, totul revine la locul său şi totul devine frumos.

Furia unui Gurdjieff este minunată. Când tu te înfurii este ceva urât. Dar furia nu este nici urâtă şi nici frumoasă. Când Iisus se înfurie pe negustorii din Templu, acolo este muzică. Când *Iisus ia un bici şi începe să îi gonească pe comercianţii din temple, în această acţiune există o frumuseţe subtilă.*

Chiar şi lui Buddha îi lipseşte această frumuseţe; Buddha pare a fi orientat doar într-o singură direcţie. Se pare că furia nu mai are nici un rol; tensiunea furiei, sarea şi piperul din ea nu mai există.

Buddha nu este la fel de plin de viaţă ca Iisus. **Iisus este plin de vigoare, el se poate înfuria - chiar şi furia sa a devenit o parte din întreaga sa fiinţă: nimic nu a fost negat, totul a fost acceptat.**

Dar Tilopa este incomparabil. Maeştrii tantrici sunt ca nişte flori sălbatice, au totul în ei. Poate că ai văzut picturi cu Bodhidharma - este atât de terifiant încât, dacă meditezi noaptea la figura sa, nu vei fi capabil să dorini fără să-l visezi.

Când Tilopa sau Bodhidharma vorbeau, se spune că vocea lor avea tonalitatea răcnetului unui leu, a tunetului în cer, ca sunetul unei cascade - înfiorător, sălbatic.

Dar dacă aştepţi puţin şi nu îi judeci prea repede, vei găsi în ei unele dintre cele mai iubitoare inimi. Atunci vei simţi muzica, melodia din interior. Şi atunci vei realiza brusc că ei nu au negat nimic, ci au absorbit totul, chiar şi ferocitatea. Un leu este minunat, chiar şi ferocitatea sa are o frumuseţe a ei. Înlătură ferocitatea dintr-un leu şi nu va rămâne decât un animal împăiat, mort.

Tantra spune că totul trebuie să fíe sublimat. Totul! - ţine minte, fara nici un fel de excepţie.

Sexul trebuie sublimat şi atunci acesta va deveni o forţă teribilă în tine.

Un Buddha, un Tilopa, un Iisus, au în jurul lor o forţă magnetică foarte mare - de ce? Datorită sublimării energiei sexuale. Sexul este magnetic. Vei fi atras brusc de iubirea lor.

O dată ce le ieşi în cale, eşti deja atras spre o Iume cu totul diferită. Eşti luat din vechea ta lume şi eşti atras spre ceva nou, spre ceva despre care nici măcar nu ai visat că există.

Ce este această forţă? **Este aceeaşi energie sexuală, dar acum este sublimată;** acum acesta a devenit o **forţă magnetică, un har**. Buddha a sublimat furia; astfel, furia devine compasiune. Iar când lisus îi ceartă pe păcătoşi, tot din compasiune acţionează astfel.

Ţine minte, că **tantra te acceptă în totalitatea ta**.

Când cineva vine la mine, eu îl accept în totalitatea sa. Eu nu sunt aici ca să te ajut să negi ceva. Sunt aici doar pentru a te ajuta să **rearanjezi,** să construieşti un centru pentru energiile tale, să le convergí spre un centru.

Şi îţi spun, vei fi mai bogat când vei sublima furia; vei fi mai bogat dacă vei sublima energiile sexuale; vei fi mai bogat dacă vei sublima ura, gelozia - acestea sunt condimentele vieţii şi tu vei gusta....

Nu vei deveni fără gust, chiar îţi vei îmbogăţi gustul. Ai nevoie de puţină sare, iar furia este exact cantitatea de care ai nevoie. Când aceasta te copleşeşte, devine urâtă. Dacă mănânci doar sare, vei muri. Sarea este şi ea necesară, íîtr-o anumită proporţie. Ţine minte acest lucru.

Pe drum vei întâlni mulţi oameni, care vor dori să te mutileze, să te taie, să te disece. Ei vor spune: “Mâna asta este rea, taie-o! Ochiul ăsta este rău, aruncă-l afară!

Furia este rea, ura este rea, sexul este rău.”. Ei te vor tăia şi când vor pleca vei rămâne un paralitic, un mutilat. Nu vei mai avea nici un fel de viaţă în tine.

În acest mod a devenit paralizată şi mutilată întreaga civilizaţie.

Până când viziunea tantrică nu va penetra subconştientul colectiv, omul nu va fi complet - asta pentru că nici o altă viziune nu acceptă omul în totalitatea sa. Insă acceptarea, ţine minte iarăşi, este o revărsare şi nu o ultimă soluţie.

Viaţa trebuie trăită pe deplin - fiecare umbră a sa - şi trebuie degustat totul. Chiar şi nebunia este semnificativă, pentru că dacă urmezi tot timpul doar anumite tipare nu vei atinge niciodată starea de iluminare, nu vei fi niciodată simplu. Poate vei fi un nătâng, dar nu vei fi niciodată simplu - iar un credul nu este simplu.

Pentru a fi susţinută, simplitatea are nevoie de o experienţă foarte profundă şi foarte complexă.

Un credul, un nătâng, nu are nici un fel de experienţă; el poate fi prost, dar nu înţelept.

Un înţelept este unul care a trăit toate păcatele vieţii, care nu a negat nimic, care nu a denumit nimic ca fiind păcat sau viciu, care doar a acceptat tot ce apare, care a permis să se întâmple; care a curs împreună cu fiecare val, care a plutit în derivă, care a luat-o razna, care a căzut chiar până în miezul iadului.

Nietzsche spune undeva: “Dacă un copac vrea să ajungă la cer, rădăcinile sale vor trebui să ajungă până în iad." Are dreptate. Dacă doreşti o înflorire reală în cer, atunci rădăcinile tale trebuie să pătrundă până în iadul pământului.

Când un păcătos devine înţelept, acesta are frumuseţea sa.

Când un înţelept este doar înţelept, fără să fi fost vreodată un păcătos, atunci el este doar un credul lipsit de viaţă, el a pierdut viaţa. Şi nu pot aparea nici un fel de virtuţi, dacă acolo nu a existat o nebunie, dacă nu a existat o rătăcire.

Există o parabolă foarte frumoasă, pe care o spune lisus. «Un tată avea doi fii. Fiul tânăr şi-a cerut moştenirea, a luat-o şi a cheltuit-o la oraş cu femei şi băutură după care a ajuns cerşetor. Celălalt fiu a rămas cu tatăl său, a muncit la fermă şi a strâns multă bogăţie. Intr-o zi, fiul cel rătăcitor, cel care a luat-o razna, a trimis vorbă tatălui său: “Mă voi întoarce - am fost un prost, am irosit toată averea, lartă-mă. Acum nu mai am unde să mă duc, acceptă-mă, vin înapoi." Iar tatăl a spus fiilor săi: “Celebraţi această ocazie. Tăiaţi oaia cea mai mare, faceţi cele mai gustoase bucate, daţi dulciuri în tot oraşul, găsiţi pentru el cel mai bun vin. Va fi o petrecere - fiul rătăcitor se întoarce înapoi.”

Unii oameni din sat s-au dus la celălalt fiu şi i-au spus: “Uite - câtă nedreptate! Tu ai stat cu tatăl tău, l-ai servit ca un sclav, nu ai luat-o niciodată razna, nu ai făcut niciodată nimic împotriva lui, şi cu toate acestea niciodată nu s-a dat o petrecere în cinstea ta. Acum vagabondul ăla se întoarce acasă, cerşetorul care a cheltuit toţi banii tatălui tău şi care a trăit numai în păcat vine înapoi. Şi priveşte câtă nedreptate - tatăl

tău dă o petrecere în cinstea sa. Vino în oraş să vezi! Se dau dulciuri şi se pregăteşte o mare petrecere.”

Bineînţeles că fiul mai mare a devenit foarte furios. S-a dus şi i-a spus tatălui său: “Ce fel de dreptate este asta? Pentru mine nu ai tăiat niciodată o oaie, nu mi-ai dat nici un fel de daruri. Şi acum se întoarce celălalt fiu care a cheltuit toată averea pe care i-ai dat-o şi pe care a cheltuit-o intr-un mod greşit - iar tu celebrezi acest lucru."

“Da, pentru că tu ai fost întotdeauna cu mine nu este nevoie de asta. Dar revenirea sa trebuie să fie celebrată: el a luat-o razna, el este oaia rătăcită şi regăsită."»

Această poveste nu a avut o semnificaţie profundă pentru creştini.

De fapt, ea este o poveste tantrică.

Spune că dacă rămâi orientat doar într-o singură direcţie, nu vei fi celebrat de existenţă. Vei fi doar un naiv, nu vei ti îmbogăţit de viaţă. Nu vei avea în tine nici un fel de sare: poate vei fi hrănitor, dar nu vei avea nici un fel de condimente.

Vei fi foarte simplu, bun, dar bunătatea ta nu va avea în ea o armonie complexă.

Vei fi doar o singură notă, ci nu milioane de note, care se contopesc într-o simfonie.

Vei fi doar o linie dreaptă, care nu are nici un fel de curbe. Acele curbe dau frumuseţe, ele fac viaţa mai misterioasă, ele dau profunzime, în sfinţenia ta vei fi gol, nu vei avea nici un fel de profunzime.

De aceea, tantra spune că totul este frumos.

Chiar şi păcatul are o anumită frumuseţe (dar nu una intrinsecă), deoarece păcatul dă profunzime sfinţeniei. Chiar şi nebunia este frumoasă, deoarece revenirea din nebunie îmbogăţeşte sufletul.

Această lume este necesară pentru tine ea să pătrunzi adânc în ca astfel încât să uiţi complet de tine - şi apoi revenirea.

Oamenii întreabă:

“De ce există această lume, dacă Dumnezeu este împotriva ei? De ce ne aruncă el în lume, în păcate, în greşeli? De ce? El ne poate absolvi de toate astea."

Asta nu este posibil. Atunci vei fi gol, superficial. Trebuie să fii aruncat în cel mai îndepărtat colţ al lumii şi apoi să revii. Această revenire are un mister în ea - şi acest mister este chiar cristalizarea fiinţei tale.

Tantra acceptă totul, trăieşte totul.

De aceea, tantra nu a putut fi o ideologie foarte acceptată. A rămas mereu marginalizată, în exteriorul societăţii, al civilizaţiei, deoarece civilizaţia a ales să fie seacă: bună, dar seacă. Civilizaţia a ales negarea, a ales negaţia. Societatea nu este destul de curajoasă încât să accepte totul, să accepte tot ce oferă viaţa.

Cel mai mare curaj este să accepţi cu discernământ tot ce oferă viaţa.

Spre acest lucru te îndrepti, să accepţi tot ce îţi dă viaţa; să accepţi cu o profundă umilinţă, ca pe un dar. Când spun asta mă refer chiar la acele lucruri pe care societatea te-a condiţionat să le numeşti rele sau greşite. Acceptă sexul şi din el va înflori ceva; va aparea brahmacharya (continenţa sexuală), puritatea, inocenţa: va apare o virginitate - dar asta va fi o transcendenţă.

Prin experienţă directă şi conştientă se transcende lumea.

Mergând pe aleile întunecate ale vieţii, ochii încep să se obişnuiască şi începi să vezi lumina chiar şi în întuneric. Ce frumuseţe poate fi aceea atunci când poţi vedea lumina doar în timpul zilei?

Frumuseţea este acolo când, în noaptea cea mai întunecată, ochii tăi pot vedea că întunericul este absenţa luminii. Când în noaptea cea mai neguroasă poţi vedea dimineaţa, atunci acolo este o frumuseţe, atunci ai ajuns.

Când în inferior poţi vedea superiorul, când chiar şi în iad poţi crea raiul, atunci ai devenit un artist al vieţii.

Iar tantra vrea să îi facă pe toţi artişti ai vieţii - nu tăgăduitori, refractari.

Acceptă şi, încet-încet, vei simţi că, cu cât te deschizi mai mult, cu atât este mai puţină dorinţă. Dacă accepţi, cum ar mai putea exista acolo dorinţa? Orice ar exista în acest moment, **acceptă**. Atunci nu mai există nici un fel de peregrinare spre nimic altceva. Trăieşti moment cu moment într-o profundă acceptare. Creşti fără ca acolo să mai existe un ţel, fără să mai existe o dorinţă de a ajunge cineva sau ceva anume.

Tantra spune: "Fii tu însuţi” - şi acesta trebuie să fie singurul deziderat al fiinţei.

Prin acceptare, dorinţa dispare. Prin acceptare apare în fiinţa ta o stare fără dorinţe. Nu o practici, nu ţi-o impui. Nu îţi elimini dorinţele - doar prin acceptare ele dispar.

Iar când va veni momentul în care poţi accepta totul şi întreaga hoardă a dorinţelor a dispărut, atunci se va produce iluminarea bruscă. Brusc, fără ca tu să faci nimic, aceasta va apare. Acesta este cel mai mare dar pe care ţi-l poate da existenţa.

Aceasta este atitudinea tantrei faţă de viaţă.

Nu există altă viaţă în afară de aceasta. **Chiar această samsara este nirvana.** Doar trebuie să fii puţin mai înţelegător, să accepţi mai mult, să fii ca un copil, să fii mai puţin egoist.

Acum sutrele lui Tilopa.

„Practicand mantra şi paramitra, instrucţiunile din sutre, şi preceptele şi învăţăturile diferitelor şcoli şi scripturi, acestea nu conduc la realizarea adevărului nenăscut.”

Pentru atingerea Realităţii Ultime, nici un fel de Biblie nu va fi de ajutor, nici un fel de Vede. Recitarea mecanică a mantrelor nu va fi de ajutor; mai degrabă ele pot împiedica totul. Ce faci atunci când reciţi mecanic o mantra?

Ce face Maharishi Mahesh Yogi atunci când îi învaţă pe oameni meditaţia transcendentală? El spune să se repete continuu în interior un anumit cuvânt, o anumită mantra: Ram, Aum - deoarece nu sunetul sau cuvântul este cel care contează. Ideea este că, dacă repeţi în permanentă ceva, prin acea repetare apare un fenomen. Care?

Când repeţi un anumit cuvânt este creat în interior un ritm: Ram, Ram, Ram - se creează un ritm şi acest **ritm este monoton**. Ori de câte ori repeţi ceva în permanenţă, acolo se produce o monotonie. Spui monoton ceva. Incepi să te simţi somnoros. Este hipnoză, aceasta este **autohipnoză**; repetarea unei mantre este o autohipnoză. Devii ameţit chiar de propriul tău sunet ritmic monoton.

Este bine!

Nu este nimic rău în asta; poţi dormi mai bine. te vei simţi mai proaspăt. Dacă eşti obosit, acesta este un bun truc mental; te vei simţi chiar mai proaspăt decât prin somnul normal, deoarece somnul obişnuit nu poate pătrunde atât de profund, cum pătrunde un somn provocat de o mantra, deoarece în somnul obişnuit apar multe gânduri, vise, acestea continuă să te tulbure. Dar dacă repeţi în permanenţă o mantră şi nimic altceva decât mantra, aceasta te duce direct în somnul profund.

În yoga noi avem un cuvânt special pentru acest somn; în sanscrită somnul este numit „***nidra***”, iar un somn provocat de mantre este numit ***„tandra”***. Acesta este un somn mai profund, dar este lot un somn, este numit yoga-tandra - somn creat de incantarea unei mantre. Dacă eşti tulburat în somnul obişnui, atunci meditaţia transcedentală îţi poate fi de ajutor.

De aceea influenţa pe care a avut-o Maharishi în America a fost foarte mare, deoarece America este ţara cu cele mai mari tulburări ale somnului. Se folosesc multe somnifere, tranchilizante. Oamenii au pierdut capacitatea normală de a dormi - de aici şi influenţa. În India, pe nimeni nu interesează acest tip de meditaţie, deoarece oamenii sunt atât de adormiţi încât este greu să mai fie treziţi.

O repetare mecanică a unei mantre îţi oferă un somn mai profund; asta este bine - iar dacă crezi că aceasta este meditaţie, atunci te păcăleşti singur. Nu o considera ca pe o meditaţie, este doar un tranchilizant mental. Şi este la fel de chimic ca şi o pilulă, deoarece sunetul îţi schimbă compoziţia chimică din corp.

De aceea la un anumit gen de muzică te poţi simţi foarte proaspăt; întreaga ta fiinţă vibrează la unison cu muzica pe care o asculţi. Există genuri de muzică care te fac foarte pasional şi sexual; sunetele schimbă chimia corpului.

O mantra creează o muzică interioară doar cu o singură notă; monotonia este fundaţia ei. Şi nici nu este nevoie să îl întrebi pe Maharishi Mahesh Vogi despre asta - orice mamă din lume cunoaşte acest secret. Ori de câte ori copilul este neliniştit, ea începe să îi fredoneze ceva - un cântec de leagăn este o mantra: doar două sau trei cuvinte, chiar fără să aibe vreun sens, nici nu este nevoie de vreun sens.

Ea stă lângă copil, sau pune copilul lângă inima ei - bătăile inimii sunt tot o mantră, o muzică monotonă. Deci când copilul este neliniştit ea îl pune la pieptul ei şi bătaia inimii devine o mantră. Copilul este păcălit; el adoarme. Sau dacă copilul a crescut şi nu mai poate fi păcălit prin asta, atunci ea îi fredonează ceva: două sau trei cuvinte repetate în mod continuu şi monoton.

Monotonia îl face să adoarmă - şi nu este nimic rău în asta, este chiar mai bun ca un medicament. Este cel mai bun somnifer. Este o pilulă sonoră, care afectează întreaga-ţi fiinţă. Deci, dacă ai somnul tulburat, dacă ai insomnii, atunci această metodă este bună, însă nu te amăgi că este o meditaţie. Aceasta te va relaxa din ce în ce mai mult, dar nu te va transforma.

Şi întreaga societate încearcă să te ajusteze conform ei din ce în ce mai mult.

Religia a încercat să te ajusteze la ea.

Moralitatea, meditaţia transcedentală, yoga, toate încearcă acelaşi lucru.

Psihologia a încercat şi ea să te ajusteze la societate, întregul scop al societăţii este cum să creeze un individ ajustat, însă dacă întreaga societate este greşită, atunci nu este bine să fii ajustat conform ei. Dacă întreaga societate este nebună, atunci a fi ajustat la ea nu înseamnă decât să devii nebun.

Odată, cineva l-a întrebat pe Sigmund Freud: “De fapt, ce faci tu în psihanaliză, care este scopul ei?" A răspuns (iar el era un om cu adevărat autentic):

- *"Doar atât: facem din oameni isteric-nefericiţi, oameni normal-nefericiţi. Asta este tot - din oameni anormali şi nefericiţi, oameni normali şi nefericiţi; încercăm să îi aducem la nefericire normală, să fie fel ca toţi ceilalţi.*

Ei deja se duc prea departe; au creat prea multă nefericire şi asta i-a adus în pragul nevrozei. Noi îi aducem la pragul normal de nevroză."

Freud spune:

“Omul nu poate fi niciodată fericit. Omul nu poate fi decât nevrotic-nefericit sau normal-nefericit, dar prin natura sa nu poate fi niciodată fericit.”

În ceea ce priveşte umanitatea, diagnosticul său pare a fi foarte corect, dar el nu este conştient de un Buddha sau un Tilopa; nu este conştient de cei ce au ajuns la o totală şi beatifică stare a fiinţei lor.

De ce un buddha nu se duce niciodată să se trateze la un psihiatru?

Doar persoanele isterice se duc la Freud şi atunci el le tratează. Iar întreaga sa cunoaştere, întreaga sa experienţă nu este rezumată decât la persoane isterice, nevrotice. El nu a cunoscut niciodată în întreaga sa experienţă medicală un om fericit. Deci are dreptate, în ceea ce priveşte civilizaţia.

Experienţa sa arată ca există doar două feluri de oameni: normali nefericiţi şi nevrotici nefericiţi. Cel mult putem face următorul lucru: te putem ajusta mai mult.

Meditaţia transcedentală, psihanaliza, religia, moralitatea, bisericile, rugăciunile - toate au fost folosite doar pentru a te ajusta mai mult. însă religia reală incepe doar atunci când porneşti în călătoria ce te duce spre transformare; nu să fii ajustat societăţii, **ci să fii în armonie cu cosmosul.**

Pentru a fi ajustat societăţii va trebui să decazi.

Se întâmplă de multe ori ca un nebun să nu aibe nimic rău în el. Un nebun are prea multă energie şi nu se poate ajusta societăţii - el o ia razna. Un nebun este mai mult decât un individual; este prea talentat în anumite lucruri ca să se mai poată ajusta societăţii.

Şi trebuie să ţii minte că toate geniile nu au fost integrate societăţii, iar dintr-o sută de genii aproximativ optzeci au făcut câte un drum pe la casele de nebuni. Trebuie, deoarece ei sunt mai presus de societate. Ei au mai mult decât permite societatea. Societatea este la fel ca un prespapier care te presează: nu permite să îţi iei zborul.

Un geniu aruncă prespapierul şi doreşte să îşi ia zborul în cel mai îndepărtat colţ al cerului. În momentul în care depăşeşti hotarul societăţii, linia trasată de ea, eşti considerat nebun. Atunci întreaga societate va încerca să te reajusteze.

Tantra spune că nu reajustarea este ţelul - transformarea este sensul vieţii.

Ce-i de făcut?

Nu încerca tot felul de trucuri, ca să te reajustezi.

Dacă simţi că nu poţi dormi, atunci nu căuta să îţi găseşti somnul cu ajutorul mantrelor. Mai bine caută să vezi ce nelinişte interioară cauzează această insomnie. Poate că doreşti prea multe, poate că eşti prea ambiţios. Ambiţia nu te lasă să dormi, neliniştea continuă şi mintea doritoare face tot mai multe valuri. De aceea nu poţi dormi.

Meditaţia transcedentală spune: nu te îngrijora de cauze; doar repetă un sunet şi vei adormi. Dar este atât de superficial.

Nu te îngrijora de cauze, doar repetă o mantra - un sfert de oră dimineaţa şi un sfert de oră seara - şi vei putea dormi; te vei simţi mai bine, mai sănătos. Dar chiar dacă te simţi mai bine şi mai sănătos, ce va ieşi din asta? Sunt mulţi oameni sănătoşi, care dorm foarte bine, dar totuşi nu li se întâmplă nimic - înflorirea finală nu a apărut.

Sănătatea este bună, dar ea nu poate fi ţelul. Somnul este bun, dar el nu poate fi ţelul. Tantra spune să cauţi **cauzele** pentru care eşti neliniştit.

Un ministru din guvernul Indiei obişnuia să vină la mine. Era mereu îngrijorat de somnul său şi spunea: "Dă-mi o tehnică prin care să pot dormi." Dar i-am spus:

"Un politician nu poate dormi - aşa ceva nu este posibil. Un politician nu este făcut pentru a dormi. Aşa este bine şi nu am să-ţi dau nici o tehnică. Du-te la Maharishi şi el îţi va da o tehnică fără să te întrebe de ce." Şi de fapt s-a şi dus.

Apoi a venit la mine după trei luni şi a zis: "Sfatul tău mi- a folosit! Acum este minunat, pot dormi." Atunci i-am spus: "Ori de câte ori ai nevoie şi simţi că somnul nu este îndeajuns, că este nevoie de o **trezire**, atunci vino la mine. Acum poţi dormi, dar ce va ieşi din asta? Tu vei rămâne la fel: dimineaţa vei porni pe acelaşi drum al ambiţiei. Poţi gândi că s-a întâmplat ceva bun, dar nu s-a întâmplat decât un singur lucru: acum **nu vei mai fi conştient de cauze**; acestea au fost afundate de mantră în adâncul inconştientului şi posibilitatea transformării a fost amânată."

Eu nu îţi pot oferi un somn mai bun. Pot doar să îţi ofer o trezire mai bună, o conştientizare mai bună. Un politician doreşte mereu câte ceva, luptă, concurează, este gelos, încearcă să ajungă cât mai sus în ierarhic. Dar la sfârşit nu ajunge nicăieri.

«Mulla Nasruddin a muncit toată viaţa sa în politică şi a ajuns în cel mai înalt post posibil. Atunci I-am întrebat: "Ce ai obţinut?" "Să fiu sincer, sunt cel mai mare căţărător din lume. Asta este realizarea mea: cel mai mare căţărător."»

Chiar dacă ajungi pe culmea cea mai înaltă, atunci ce faci? Preşedinţii, prim-miniştrii, toţi au ajuns foarte sus, sunt cei mai mari căţărători - dar viaţa nu constă doar în această căţărare. Şi care este scopul urcării pe scări din ce în ce mai mari?

Ambiţia creează nelinişte, neodihnă. Aş vrea să îţi înţelegi ambiţia.

Dorinţa creează nelinişte. Aş vrea să devii conştient de dorinţele tale.

Aceasta este calea ce o oferă tantra.

Iar când cauza dispare, boala dispare. Şi dacă cauza dispare, atunci tu eşti transformat. Boala este doar un simptom - nu încerca să ascunzi simptomul; lasă-l să existe, este bun, deoarece el continuă să te lovească şi să te facă atent, să îţi spună că ceva nu este în regulă. Dacă nu poţi dormi este bine, deoarece asta arată că ceva nu este în regulă cu stilul tău de viaţă.

Eu nu am să te ajut să obţii un somn mai hun. Voi spune doar atât: încearcă să înţelegi, acesta este doar un simptom; şi el este un prieten, nu un inamic.

Acesta doar arată că adânc în inconştientul tău există curenţi care nu te lasă să dormi. **înţelege-i, sublimează-i, treci prin ei, transcende-i** - şi apoi va aparea un somn profund, dar nu pentru că ai forţat simptomul să intre în interior, ci pentru că boala a dispărut.

Iar în acel “somn” va apare o calitate diferită a conştiinţei. Atunci poţi fi profund adormit şi totuşi atent. Aceasta însă nu este o hipnoză, nu este ca o stare de beţie, aceasta nu se produce prin intermediul unui drog. De fapt, repetarea mecanică a unei mantre este un drog; foarte subtil, dar totuşi drog. Nu deveni un dependent de el.

Tilopa spune:

„Practicand mantra şi paramita, instrucţiunile din suire şi preceptele şi învăţăturile diferitelor şcoli şi scripturi, acestea nu conduc la realizarea adevărului nenăscut.”

„Paramita” este un cuvânt budist; el înseamnă compasiune, servirea oamenilor. Ceea ce fac misionarii creştini în lume este paramita. Serveşte! Ajută! Simpatizează! Fii milos!

Dar Tilopa spune că acest lucru nu te ajută în realizarea Gestului Ultim.

Am observat şi eu - cunosc mulţi oameni care sunt reformatori sociali, care sunt mari servitori ai lumii; întreaga lor viaţă şi-au devotat-o şi sacrificat-o pentru bunăstarea oamenilor - dar ei nu s-au transformat. Nici nu se poate întâmpla, deoarece prin acest serviciu nu fac altceva decât să fie ocupaţi; **este doar o ocupaţie**.

Dacă societatea este brusc transformată printr-un miracol divin şi dacă nu mai există nimeni de îngrijit, de servit, dacă nu mai există bolnavi, săraci, cerşetori, nebuni - dacă se întâmplă brusc acest lucru, poţi să te gândeşti ce vor mai face aceşti mari servitori ai lumii?

Se vor sinucide! Dacă nu mai găsesc pe nimeni care să servească, ce vor mai face? Ce se va întâmpla cu misionarii creştini? Dacă nu mai este nimeni care să fie convertit şi forţat şi păcălit să meargă pe un drum; dacă toţi devin creştini, ce vor face ei? Unde îşi vor mai face ei misiunile? Vor trebui să se sinucidă cu toţii.

Dacă revoluţia se produce cu adevărat, care va fi soarta revoluţionarilor? Ce vor face ei? Brusc vor fî fără slujbe, vor fi şomeri, vor începe să se roage lui Dumnezeu: “Dă-ne înapoi vechea societate - avem nevoie de leproşi să îi servim, avem nevoie de cerşetori să îi ajutăm.”

Te poţi ocupa de propriile tale afaceri sau poţi purta grija altora, mintea are nevoie oricum de ocupaţie. Mintea are nevoie să uiţi de tine şi să fii ocupat cu altcineva sau altceva. **Aceasta este o evadare din adevărul interior.**

Şi Tilopa spune că nu acestea sunt căile potrivite pentru atingerea desăvârşirii.

Tantra are de spus un lucru foarte minunat: mai întâi, înainte de a începe să serveşti pe altcineva, **cunoaşte-te pe tine însuţi.**

Cum ai putea servi pe altcineva, dacă mai întâi nu ai ajuns la fiinţa ta interioară? Dacă propria ta lumină interioară este aprinsă, atunci poţi fi capabil să ajuţi pe alţii; altminteri serviciile tale vor fi o păcăleală.

Iar lumea se află în mizerie şi păcăleală tocmai datorită acestor revoluţionari, reformatori sociali. Ei creează haos şi este natural acest lucru, deoarece ei încă nu au ajuns la Adevăr şi au început deja să îi ajute pe ceilalţi.

Dacă ai o lumină în interior, atunci îţi poţi împărtăşi lumina şi cu alţii, dar dacă nu o ai, curaj poţi să o oferi? Cum poţi da ceea ce nu ai?

«Un om a venit la Buddha - trebuie să fi fost un mare revoluţionar, la fel ca Marcuse sau alţii - şi l-a întrebat:

“Spune- mi cum îi pot ajuta pe alţii. Simt o mare compasiune faţă de oameni şi aş dori să îi fac pe toţi fericiţi.”

Buddha s-a uitat la el. Se spune că a devenit trist; Buddha a devenit trist când l-a privit. Omul a spus: “De ce ai devenit atât de trist?"

“*Este dificil, deoarece tu nu pari fericit şi totuşi vrei să îi faci pe alţii fericiţi. Cum poţi împărtăşi ceea ce nu ai?”» Mai întâi fii; şi o dată ce eşti atunci aceasta nu mai este o misiune. Odată ce eşti beatific, nu mai pleci undeva pentru a-i ajuta pe alţii - chiar fiinţa ta este un ajutor oriunde s-ar afla; nu vei face din asta o profesie.*

Felul în care eşti, oriunde eşti... dacă stai lângă un copac, acesta va răspunde, iar fiinţele voastre curg una în cealaltă - atunci ai trezit un copac. Intr-o bună zi, acest copac va- deveni un buddha şi întregul univers va celebra asta, tu vei celebra - este o parte din tine, ai dăruit ceva copacului, ai împărtăşit.

Stai lângă un râu şi dăruieşti fără să vrei; te plimbi şi chiar mişcarea aceea devine compasiunea ta - nu este nimic de făcut.

Dacă faci, atunci ceva nu este în regulă.

Cum poţi să “faci” iubirea?

Ea nu este un act, **este o stare a fiinţei**. Iubeşti, eşti plin de lumină şi uşile îţi sunt deschise; atunci oricine va dori să intre în tine, în templul interior al fiinţei tale, va fi binevenit. Şi oricine doreşte să îşi aprindă lumina sa de la lumina ta, vei fi pregătit.

Nu mergi şi nu cauţi să ajuţi pe cineva.

Când faci asta, un lucru este sigur: nu eşti persoana potrivită. Când începi să faci ceva un lucru este sigur: creezi pagube. Doar îţi bagi nasul în treburile altora. Lasă-i să fie ei înşişi. Este destulă compasiune din partea ta dacă nu îi deranjezi. Nu încerca să îi schimbi, deoarece nu ştii ce faci.

Doar cel ce este iluminat poate ajuta: **doar ajutorul său curge spontan**. Este la fel ca o floare ce a înflorit - vântul îi ia aroma şi o răspândeşte peste tot pământul. Aceasta este foarte subtilă şi indirectă; ea nu poate face rău nimănui, niciodată.

Un Maestru adevărat nu încearcă niciodată să schimbe pe cineva în mod direct; este la fel ca un parfum subtil ce te înconjoară.

Dacă eşti deschis, va intra în tine o briză. Dacă nu eşti deschis, va aştepta la uşă; nici măcar nu va ciocăni, deoarece acest lucru îţi poate deranja somnul. Este somnul tău şi ai tot dreptul să dormi cât vrei; nu este treaba nimănui să te trezească.

Eu poate că am devenit treaz; poate că doresc să devii şi tu treaz, dar asta este treaba mea, nu a ta. Dacă dormi buştean şi visezi frumos, cine sunt eu să te tulbur? Voi aştepta, te voi învălui ca un parfum. Şi dacă acest parfum te trezeşte, dacă te scoală din somn, este bine.

Dar acesta nu este un efort direct, **este indirect şi foarte discret.**

Ţine minte: **doar acei oameni, care sunt indirecţi, pot fi de un real ajutor.** Ajutorul direct nu vine decât de la politician; ajutorul indirect vine de la înţelept.

„...instrucţiunile din sutre şi preceptele şi învăţăturile diferitelor şcoli şi scripturi, nu conduc la realizarea adevărului nenăscut.”

De ce? - pentru că adevarul este deja acolo. Nu trebuie căutat altundeva. Tu cauţi ceva ce ai deja în interior, în deplina şi totala sa frumuseţe şi perfecţiune. Nu trebuie făcut nimic. Acţiunea este absolut neimportantă. Trebuie doar să te întorci acasă. Oaspetele este deja acolo, dar gazda este plecată - tu nu te afli în interior.

Prin dorinţe, te îndrepţi din ce în ce mai mult în afară. Vrei să ai o casă mai mare şi o maşină mai frumoasă, vrei una sau alta şi astfel te îndrepţi numai în exterior. Nu mai ai timp să te întorci acasă.

Meditaţia nu este altceva decât o întoarcere acasă, pentru a te odihni în interior. Ea nu este repetarea mecanică a unei mantre, nu este nici măcar o rugăciune; este doar o întorcere acasă, pentru a sta liniştit.

A nu merge nicăieri înseamnă a medita, doar a fi acolo unde eşti; nu mai există un alt „unde" - doar a fi acolo unde eşti, doar a ocupa acel spaţiu în care te afli. Dorinţele te duc la călătorii lungi în timp şi spaţiu - dorinţa nu te conduce niciodată la casa ta, ci întotdeauna te duce în altă parte.

„Pentru că, dacă mintea este plină de dorinţe, ea doar ascunde lumina.”

În acest mod dai greş mereu - ieşind afară dai greş, căutând dai greş, încercând să obţii dai greş. Nu este nevoie de nimic din partea ta - Divinul ţi-a dat deja tot ce ţi se poate da. Nu eşti trimis în lume ca un cerşetor, **eşti trimis ca un împărat.**

Doar priveşte puţin în interior. Doar nu pleca nicăieri în anumite momente, fi fără dorinţe, nu te gândi la viitor, la trecut, doar rămâi aici şi acum şi brusc vei vedea că El este acolo - întotdeauna a fost - după care vei începe să râzi.

Când Lin Chi a fost întrebat care este primul lucru pe care l-a făcut după ce s-a iluminat, el a spus,

“Ce se putea face? Am râs şi am cerut o ceaşcă cu ceai. Am râs! Ce făceam eu? - căutam ceva ce era deja acolo.”

Toţi buddha au râs şi toţi au cerut câte o ceaşcă cu ceai - pentru că ce se poate face altceva? Este deja acolo. Până atunci fugeai fără rost încolo şi încoace; obosit, te-ai întors acasă. O cană cu ceai este cel mai potrivit lucru.

„Pentru că, dacă mintea este plină de dorinţe, ea doar ascunde lumina.”

Căutarea ta este cea care creează fumul din jurul flăcării. Continui să te învârţi în jurul cozii, faci o grămadă de praf, fum şi propriul tău efort este cel care ridică praful în care flacăra este ascunsă. Odihneşte-te puţin, lasă praful să se aşeze pe pământ.

Şi dacă nu fugi foarte repede, dacă nu alergi grăbit, nu vei crea fum. Încet-încet lucrurile se liniştesc şi lumina interioară este dezvăluită.

Acesta este aspectul fundamental din tantra, **ea spune că eşti deja perfect.**

Nici o altă viziune nu spune acest lucru.

Toate celelalte spun că trebuie să ajungi la ceva; spun că trebuie să te lupţi, că trebuie să faci o grămadă de lucruri şi că ai de parcurs un drum foarte dificil; şi se întâmplă foarte foarte rar ca cineva să ajungă la destinaţie doarece finalul este foarte îndepărtat; trebuie să lupţi timp de mii şi mii de vieţi şi poate vei ajunge; perfecţiunea trebuie atinsă.

Tantra însă spune că acesta este şi motivul pentru care cei mai mulţi nu ajungi nicăieri. Perfecţiunea nu trebuie atinsă. Trebuie doar realizat faptul că ea există deja acolo. Tantra îţi oferă iluminarea chiar aici şi acum - nu în timp, nu există amânare.

Tantra spune că dacă te odihneşti, doar odihna aceasta te ajută, pentru că tocmai agitaţia ta este cea care ridică praful şi tu eşti atât de grăbit încât nici nu mai poţi asculta nimic. Dacă cineva îţi spune: “Odihneşte-te” - vei răspunde: “Nu este timp pentru odihnă. Trebuie să ajung la un ţel şi acesta este foarte îndepărtat. Dacă mă odihnesc pierd.”

Tantra spune că dai greş tocmai datorită faptului că alergi. Tantra spune că pierzi tocmai datorită faptului că eşti grăbit.

„Cel care urmează preceptele tantrice şi totuşi mai are prejudecăţi, trădează spiritul din samaya.

Încetează toate activităţile, abandonează toate dorinţele, lasă gândurile să se ridice şi să coboare precum valurile oceanului.

Cel care nu se identifică niciodată cu efemerul şi transcende contrariile, respectă preceptele tantrice.”

Foarte, foarte simplu. Dar tu eşti prea complicat, eşti prea confuz în interior; altminteri totul este foarte, foarte uşor.

„Încetează toate activităţile, abandonează toate dorinţele, lasă gândurile să se ridice şi să coboare precum valurile oceanului.”

Priveşti oceanul: valurile se ridică şi coboară, există un flux şi un reflux, oceanul trece prin multe stări. Tu ce faci? Doar stai şi priveşti. La fel este şi cazul cu mintea; ea este la fel ca un ocean - valurile se ridică şi coboară, uneori apare fluxul şi este multă nelinişte şi alteori este refluxul şi te simţi mai tăcut.

De fapt, întreaga conştiinţă este ca un ocean.

Iar mintea nu este numai a ta: mintea ta face parte din mintea colectivă; peste tot în jur există un ocean de conştiinţă. Aşa cum peştii trăiesc în - ocean, la fel sunt şi oamenii: doar nişte “peşti” **ce trăiesc în conştiinţă** - înăuntru şi în afară, deasupra şi dedesubt, peste tot există doar oceanul şi valurile oceanului.

Cine eşti tu să îl tulburi? Şi cine eşti tu să îl faci tăcut şi liniştit? Şi cum poţi face asta? Aşa că ori de câte ori o persoană devine interesată să-şi controleze mintea, ea nu face altceva decât să îşi creeze probleme.

Nu este posibil!

Şi când încerci ceva imposibil, devii frustrat. Atunci începi să te gândeşti la o mie şi una de cauze care împiedică producerea acestui lucru. Dar purul adevăr este că nu se poate întâmpla ceea ce vrei tu!

Tantra spune:

“*Doar urmăreşte! Nu este treaba ta dacă gândurile vin şi pleacă. Ele vin singure şi pleacă singure.*

De ce te implici în ele?

Cine eşti tu să le calmezi?

Nici măcar nu îţi aparţin; fac parte din vastul ocean care te înconjoară. Tu nu erai acolo, dar ele erau. Tu nu vei mai fi într-o zi, dar ele vor rămâne.”

Acum ştiinţa este de acord cu acest lucru: fiecare gând este un val, o undă. De aceea radioul poate transmite gânduri. Ele trec prin ziduri şi prin corpurile umane, nimic nu le opreşte. Ceva este transmis în New York şi tu asculţi aici. Acum fizicienii cred că este posibil ca în curând să putem prinde gânduri ale trecutului, deoarece gândurile nu mor niciodată.

Se poate ca într-o zi să putem auzi vorbele rostite de Tilopa către discipolul său, “Pentru tine... ceea ce nu poate fi rostit, dar pentru încrederea ta, eu voi rosti.” Este posibil, deoarece gândurile nu mor niciodată. Acest gând al lui Tilopa poate se află undeva prin apropierea unei stele.

Dacă îl putem prinde... Ştiinţa poate fi capabilă într-o zi de acest lucru, deoarece când un gând este transmis din New York acestuia îi ia ceva timp să ajungă în Poona;

durează doar câteva momente, dar totuşi îi ia ceva timp. El călătoreşte, continuă să călătorească; va părăsi acest Pământ şi va continua să călătorească. In câteva milioane de ani va ajunge lângă o stea şi dacă ii putem capta acolo, atunci îl poţi asculta din nou.

Gandurile sunt ca un ocean ce te înconjoară, ele există fără tine - tu nu trebuie decât să fii martor.

Aşa că tantra spune: Acceptă-le!

Vine fluxul, este minunat: vine refluxul, este minunat. Valuri mari şi puternice ce încearcă să ajungă la cer: o energie imensă - urmăreşte-o! Apoi apare un ocean calm, totul este liniştit şi luna se reflectă în el, minunat, frumos - urmăreşte! Iar dacă poţi urmări vei deveni absolut **tăcut**, gândurile vor continua să vină la mal, se vor sparge de roci, însă tu vei rămâne calm şi tăcut; ele nu te vor afecta.

Deci problema reală nu sunt gândurile, ci **faptul că ele te afectează.**

Nu lupta cu ele, devino un martor, un observator şi atunci nu vei mai fi afectat. Această tăcere este mai bogată şi tantra, ţine minte, este întotdeauna în favoarea experienţelor care îmbogăţesc.

Există şi posibilitatea de a crea o tăcere moartă, o tăcere pe care o găseşti în cimitir. îţi poţi forţa mintea atât de mult încât să paralizezi sistemul nervos. Atunci, acolo nu vor mai aparea nici un fel de gânduri, pentru că ele nu pot fi recepţionate decat de un sistem nervos foarte delicat. Oceanul va continua să existe, dar tu nu vei fi receptiv; receptivitatea ta se va pierde.

Acest lucru se întâmplă cu mulţi aşa-zişii yoghini, care pur şi simplu îşi omoară sistemul nervos. Ei mănâncă foarte rar şi foarte puţin, astfel încât la creier nu se mai duce nici un fel de energie. Când posteşti exagerat de mult, energia nu se mai poate duce la creier, deoarece mai întâi trupul are nevoie, de ea.

Ei trăiesc în aşa fel încât, treptat-treptat, întregul sistem nervos devine paralizat: stau într-o singură poziţie ore în şir şi repetă mecanic aceeaşi mantra. Dacă repeţi ca un robot o mantra câţiva ani, sistemul nervos va deveni leneş, deoarece acolo nu mai intră nici un fel de senzaţii noi, vitalitatea este pierdută.

De fapt, un astfel de om nu a devenit tăcut, ci doar a devenit mai stupid. Şi vei putea vedea acea privire stupidă pe faţa multor “yoghini”. Nu vei vedea inteligenţă, vei vedea ceva mort, rigid ca o piatră. Ei nu au ajuns la tăcere - ei doar şi-au pierdut creierul, receptivitatea; s-au prostit de tot, pur si simplu sunt morţi. în interior nu s-a produs nimic deoarece pentru asta este nevoie de un sistem nervos foarte delicat - foarte delicat, receptiv şi senzitiv.

Deci acesta este criteriul: dacă vezi pe fata unui yoghin strălucire, inteligenţă, conştientizare, senzitivitate, o inflorire interioara, satisfacţie - atunci poţi şti că a descoperit **tăcerea interioara.**

Altminteri, cineva poate fi tăcut - proştii simt tăcuţi, idioţii sunt perfect tăcuţi, deoarece ei nu pot gândi - dar ce fel de tăcere este asta? Creierul este la fel ca un centru de recepţionare: dacă îl distrugi vei fi tăcut, dar această tăcere nu va fi tăcerea de care vorbeşte tantra. Şi eu nu îndemn să se ajungă la această tăcere, ea nu este decât moarte.

Este bună în cimitir, deoarece prin ea nu poţi ajunge în altă parte - doar îţi iroseşti viaţa. Şi distrugi un instrument atât de subtil un mecanism care produce inteligenţă - un instrument prin care te poţi bucura de întreaga celebrare a existenţei. Este nevoie de mai multă senzitivilate, de mai multă poezie. Mai multă viaţă, mai multă frumuseţe - este nevoie de totul.

Ce poţi face pentru a ajunge acolo?

Realizează tăcerea despre care vorbeşte tantra. Urmăreşte valurile şi eu cât urmăreşti mai mult, cu atât vei fi mai capabil să le vezi frumuseţea. Cu cat urmăreşti mai mult, cu atât mai mult ţi se vor revela nuanţele subtile ale gândului. Şi este frumos - dar tu rămâi observatorul. **Rămâi pe plajă;** stai întins pe nisip în bătaia razelor de soare şi lasă oceanul să îşi facă treaba sa - nu intervii deloc.

Dacă nu intervii, cu timpul, oceanul nu te va mai afecta. Acesta continuă să răsune şi să clocotească peste tot în jurul tău, dar el nu mai penetrează în tine. Este frumos în el însuşi, dar este separat, acolo există o distanţă.

Această distanţă este adevărata meditaţie, adevărata tăcere. Lumea continuă să existe, dar tu nu eşti afectat; **rămâi în lume, dar nu eşti în lume**; rămâi în lume, dar **lumea nu este în tine**.

Treci prin lume neatins, nevătămat. Rămâi virgin. Orice faci, orice ţi se întâmplă nu contează, virginitatea la rămâne perfectă, inocenţa ta rămâne absolută, puritatea ta nu este distrusă.

„Cel care urmează preceptele tantrice si totuşi mai are prejudecăţi, trădează spiritul din samaya.”

Şi, Tilopa spune că dacă încerci să urmezi calea tantrei, preceptele tantrice, atunci ţine minte şi nu mai accepta să ai prejudecăţi, **nu mai despica firul în patru**. Dacă faci acest lucru, eşti doar un filozof tantric, nu un discipol real. Nu mai judeca pripit. Şi nu mai critica. Nu spune că aia este bună şi aia este rea. Acceptă totul aşa cum este.

Încetează toate activităţile, abandonează toate dorinţele, odihneste-te în tine, revin-o acasă; lasă gândurile să se ridice si să coboare, precum valurile oceanului.

„Cel care nu se identifică niciodată ca efemerul şi transcende contrariile, respectă preceptele tantrice.”

Cel care nu se identifică niciodată eu efemerul, care conştientizează realitatea eternă, el merge pe calea corectă. Aceasta este una dintre cele mai minunate atitudini tantrice: tantra spune să rămâi hoinar, să nu te stabileşti niciodată undeva, nu te **identifica şi nu te agăţa de nimic.**

Rămâi fără casă, fără cămin, deoarece atunci vei ajunge la adevărata ta casă. Dacă începi...să zăboveşti în una sau alta, atunci nu vei mai găsi propria ta casă.

Nu te agăţa de nimeni, de nimic, de nici un fel de posesiune, bucură-te de tot şi de toate. Bucuria nu este o problemă; dar **imediat ce devi posesiv**, imediat ce apare mintea posesivă, atunci tu nu mai curgi, **acolo a apărut un bloc de piatră.**

Nu locui nicăieri şi atunci vei sălăşlui în tine. Nu te agăţa de nimic şi doar atunci vei putea fi capabil să te odihneşti în tine.

Deci două principii sunt fundamentale: distincţia între etern şi efemer; şi transcenderea contrariilor.

„Cel care abandonează dorinţele şi experimentează adevărata detaşare spirituală, percepe sensul real al scripturilor."

Doar prin citirea scripturilor nu poţi cunoaşte nemijlocit Adevărul. Dar dacă ajungi la Adevăr, atunci vei înţelege scripturile. Ele nu sunt altceva decât nişte martori, ele depun mărturie.

Doar citindu-le nu poţi experimenta Adevărul, dar odată ce îl cunoşti, ele vor depune mărturie. Toate scripturile din lume vor spune: "Da, ai ajuns. Acesta este adevărul".

Scripturile sunt mesajul celor care au ajuns. Nu contează ce limbaj şi ce simboluri sau metafore sunt folosite, **odată ce ai ajuns acasă poţi înţelege toate metaforele, toate simbolurile şi toate limbajele**.

Oamenii mă întreabă:

"Ce faci tu aici? Uneori vorbeşti despre tantra şi Tilopa şi alteori vorbeşti despre yoga şi Patanjali, ori despre Lao Tzu şi Chuang Tzu, despre taoişti şi despre tao, iar uneori sări direct la Heraclit şi la lisus - ce faci aici?"

Eu vorbesc despre acelaşi lucru. Nu vorbesc despre altceva. Pentru mine nu există nici o diferenţă între Heraclit , Tilopa, Buddha sau lisus. Odată ce atingi Realizarea Ultimă, desăvârşeşti toate scripturile din lume.

Atunci nu mai există scripturi hinduse, creştine, evreieşti; atunci brusc tu devii punctul culminant al tuturor scripturilor.

Atunci poţi fi creştin, hindus, evreu sau musulman. Şi adevărul, odată cunoscut, este mai presus de toate scripturile.

Toate scripturile nu fac altceva decât să indice spre acesta, scripturile nu sunt altceva decât **nişte degete care arată Luna**. Degetele pot fi milioane - Luna este aceeaşi. **Odată ce o cunoşti, ai cunoscut totul.**

Prin scripturi, oamenii nu fac altceva decât să devină dogmatici: vei fi creştin deoarece te agăti de Biblie; vei fi un musulman dacă te agăţi de Coran: vei fi un hindus dacă te agăţi de Giţa - dar nu vei fi religios.

Religiozitatea răsare numai când ţi-a apărut adevărul. Atunci nu te mai agăţi de nimic şi toate scripturile încep să se agaţe de tine. Atunci nu mai urmezi pe nimeni şi toate scripturile încep să te urmeze pe tine, ele devin ca o umbră a ta. Şi toate scripturile sunt la fel deoarece **toate vorbesc despre aceeaşi Fiinţă**. Metaforele, bineînţeles, sunt diferite, limbajul este diferit, **dar experienţa este aceeaşi.**

Buddha spune: "Gustă oceanul din orice loc şi întotdeauna vei vedea că este sărat."

Gustă din Coran, sau din Biblie, sau din Torah, sau din talmud, gustul este acelaşi. Scripturile nu sunt suficiente. De fapt ele sunt moarte fără tine.

Când atingi adevărul, brusc toate scripturile vor învia, vor reveni la viaţă. Prin tine ele devin iarăşi vii, prin tine sunt renăscute.

Acelaşi lucru il fac şi eu. îl renasc pe Tilopa. El a fost mort timp de multe sute de ani. Nimeni nu a vorbit despre el, nimeni nu l-a renăscut. Eu mijlocesc o renaştere. Cât sunt aici. el va fi din nou viu.

Dacă eşti capabil, îl poţi întâlni. Este iarăşi aici, aproape. Dacă eşti receptiv îi poţi simţi paşii. Este din nou materializat.

Prin mine - voi da naştere tuturor scripturilor. Prin mine ele vor aparea iarăşi în lumea aceasta, eu pot deveni o ancoră.

Şi asta este ceea ce doresc să faci şi tu în propria ta viaţă.

Când realizezi, când ajungi să cunoşti, adu din nou aici tot ceea ce a fost frumos în trecut, astfel încât toţi cei care au cunoscut Adevărul să poată fi iarăşi aici, pe Pământ, să revină şi să ajute oamenii